

4.

W i n t r e n.

Sj. f. Kulna höst med rågn och töcken, ic.

Långa wintren grym och kalla, Nordens öde,
mångens ödd, Den tiden räknar alla för den
alldrömrsta nöd. Allting som i werlden trå-
fet, Allt hwad lefwer, rörs och står, Wintern
med sin hand wäl råder, Helst i denna Norr-
sta wrå.

2. Wattnet är med tjocka isar, Marken är
med snö betäckt, Nordan, wädret stamlöst wisar,
Allt det är ur sömnen wäckt. Snö och urwår
dagligt plågar Gdmmma buskar, ris och stöf, S-
wer gator, hus och wägar, Står alltsammans
som en röf.

3. Wilda djur i skogen frysa, Många swäl-
ta sig ihjäl, Ingen vill dem hos sig-hysa, Ingen
manar för dem wäl, Drren under snön sig döls-
jer, Altar icke solen se, Wargen nu små djur
förföljer, De sitt fött till offer ge.

4. Wantar, wäls och stälsatt nåsa, Star-
ka ben att gå sig warm, Fordras för den
som vill resa, Eljest är en fenders harm Om
han nåsan skulle mista, När han ingen bitit
har; Jag mins wäl i kriget sista, Då en nå-
sa lemnas qwar.

Westerwik.

Tryckt hos Carl D. Ekblad. 1836.

GS 1400

De fyra Årets Tider.

Melodien står utsatt framför hwardera
Wisan.

1.

W å r e n.

Sj. f. Solen hon werkar så att isbergen ic.

Du sköna tåcka ljuswa Wår, Som börjar dia
nu wisa, Utaf dig man fågnad får, Wi hör
dig alla prisa. Solen sina strålar kraft, Ut
Norden börjar kasta, Alla isar wattnet hast,
Nu fort i watten hast.

2. Utur skog och dolda rum, Nu höres watt-
net brusa, Wäddar, Rånlar, Dwarnars ström,
Högt upp i wädret susa. Lärkan spelar i sin
höjd, Bland andra fogla, låten, Hwar och en
sig finner nöjd, Lit som af nöd förgåten.

3. Rosor, Blomster, Blad och Gräs Begyn-
na pryda marken, Blommor och de gröna
Träd, Förgylla ödeparten. Många foglar,
som sitt hem fördoft i tylla gömmor, Kröpa
nu så nöjda fram; En Winter de förglömma.

4. Kärlek öfwas öfwerallt, Uti Naturens
Rike, Foglar, Djur och Fånad all, Nu söta
hwar sin life; När nu ingen ledsen mer, I
hela werlden finnes, Skall jag afwen lifwet ge
Ut mina döda sinnen.

S o m m a r e n.

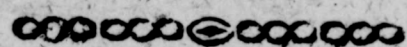
Sj. f. Blås Musikanter, För ic.

Ljufwaste Sommar Jag somnar wid tankan
af din fröjd, Sinnena dominar I Hoppets
höjd: Foglarnas tunga hörs siunga Bland tus-
send' lustig sång, Samla och unga Nu på en
gång. Wintern till minnes förs, Fisken i
wattnet rörs, Hela Naturens glädje nu upp
till himlen hörs. Kärleks-qwal mitt hjerta
rör, Och gör, Mig dör.

2. Skogar och ångar Sig fågnar åt wackra
gröna träd, Åkrar och Sångar Med all sin
såd. Daagen hon fuktar Och Blommorna
luktta ganska wäl, Ingen som fruktar För
någon siäl; Lufsten af hetta qwafd, Åstän ger
Narpa slag, Råagnet uppfriskar och grönskar och
gör en lustig dag, Solen skiner klar igen,
Wäl än Allt se'n.

3. Landtman arbetar Och letar i jorden
efter skatt, Går swettig och retar Båd' dag och
natt. Dren för vlogen, Så slitig och trogen
alltid drår. Herdinnan i skogen sitt nöje har;
Spelar och sjunger lågt, Herden blir deraf
wakt, Skyndar att söka der han får sin kär-
lekslåga släkt, Herdinnan åfwen dödlig får
I honom år.

4. Ålting försvinner Och vinner på slus-
tet wanstlighet, Ålting påminner Wår dödlig-
het; Som Blomster alla Och Liljor falla efter
hand, Wisna wi alla i dödsens band. Som-
marens fasta arund, Råfnas en liten stund;
Men ännu grönskas af kärlek den Åker och den
Lund, Som mot köld och hetta står, I många år.

H ö s t e n.

Sj. f. Hör du Sparfwe lilla, ic.

Korta dagar fulna, Långa nätter mulna,
Börja nu förtaga sommarns fröjd; Dimma,
rågn och töcken, Tiock som skogselds-röken,
Synas nu fördunkla lustens höjd. Solen sål-
lan skiner, Hstanwådret hwiner. Haffens vå-
gor brusa, Och mot landet frusa. Skogen häf-
tigt rustar Mot de wåderpusslar, Ut en mager
jord han bugar sig.

2. Rågn och kalla stunder, Bara trån och
lunder, Båda alla djur en ewig natt. Lof af
träden falla, Och fring backar alla, Drifwas
de af wådrets starka makt. Foglar som så gla-
da Sig i wärmen bada, Sjöng och wingar sträck-
te, Sitter nu i hopar Och med flagan ropar, En
Musik, som ganska ynkelig är.

3. Uppå stora wågar, Den som resa pläs-
gar, Sörjer åfwen höstens swåra följ: Ändt-
ligt börjar frysa; Huv jag börjar rypa, Se hur
marken är med is nu hölj. Swalan kryper ne-
der Och sin sång bereder Uti wattnet kalla. Stör-
ra Foglar alla Samla sina bröder Och far nu
till Söder, Långt ur wägen för en winter kall.

4. Dufwan sitter stilla, Ugglan skriker illa,
Råfwen jemrar sig och är så sjuk, Höken hö-
nan rifwer, Hunden häftigt drifwer, Haren skjus-
tes i sin första bugt, Uppå Logar alla Höres
slagor knalla, Gumman köttet saltar, Kolar
torf och paltar, Swinen äta rofwor, Skulor,
L... och skofwor, Rötta sina dar så nöjda fram.